Upír (adolescent)

DALŠÍ JMÉNA: lamia, vampýr
PŮVOD: Transylvánie, Evropa

Silné stránky: Značná rychlost, vysoká inteligence, imunní vůči řadě běžných zbraní.

Slabé stránky: Denní světlo, svěcená voda (požehnaná) a křesťanské symboly. Obzvlášť se bojí krucifixu. Averze k česneku a stříbru. Dřevěný kolík do srdce = okamžitý úhyn.

Výskyt: Všude, kde je tma a kam nemá přístup denní světlo. Velice oblíbené jsou hroby, hrobky a krypty, ale zaznamenána byla i hnízdiště v jeskyních, opuštěných budovách a tunelech.

Navzdory hrůzostrašnému vzhledu je Adolescent (někdy označován také jako „Stádium II") méně nebezpečný než Dospělec. Jedná se o druhou fázi upířího životního cyklu po vylíhnutí z kukly, během níž jedinec oproti etapě Dítěte (Stádium I) odloží řadu lidských rysů. Upíra však NIKDY nepodceňujte, ať už je jakéhokoli věku.

– Erik Van Helsing, 12. ledna 1853

Tělesné znaky

1. Zvětšené špičáky – Jimi propíchne kůži, než se přisaje.
2. Noční vidění – Loví jen v noci.
3. Křídla – Podobné netopýřím. Na rozdíl od upířího Dospělce a Starce dokáže Adolescent pomocí křídel plachtit jen omezeně, nejedná se tedy zatím o schopnost létat v pravém slova smyslu.
4. Protistojné palce na nohou – Snadný úchopu nohou, stejně jako rukou.

– Esme Van Helsing, 22. března 1862

5. TELEPATIE!!!
BACHA NA OVLÁDÁNÍ MYSLI!!
TELEPATIE CUCÁKŮ SE
NEVZTAHUJE JEN NA DOSPĚLCE A STARCE!

MAX HELSING 14. ÚNORA 2014

JEDNA

× × ×

Rychlovka k snídani

SMAŽENÁ VEJCE nebezpečně poskakovala po pánvi, až hrozilo, že z ní každou chvílí vyklouznou. Jed hbitě zamáchal špachtlí, takže na jejich povrch dopadly kapičky horkého oleje a zlaté žloutky potemněly a zakalily se. Jed však věnoval rozpálené pánvi jen částečnou pozornost, protože se očima vpíjel do Novoanglického průzkumníka, který před ním ležel rozevřený. Za kuchyňským barovým pultem se odehrával lítý souboj vůle.

„Tohle že je pekelný pes?“ ptal se Max nevěřícně.

Naproti němu na linoleové podlaze seděl nejošklivější hafan na světě, upřeně na Maxe zíral a soutěžil s ním, kdo mrkne první. Byl malý, černý a zavalitý, bez přestání valil oči z důlků a nepřítomně si jimi mladého lovce příšer přeměřoval. S tváří, která naznačovala, že prohánět zaparkovaná auta, by nejspíš nevyhrál žádnou soutěž o nejkrásnější štěně – leda že by vinou nějaké strašlivé

Pekelný pes (mládě)

DALŠÍ JMÉNA: černý přízrak, podsvětní pes, psisko baskervillské
PŮVOD: Severní Evropa, zejména Britské ostrovy.

Silné stránky: Infravidění, zesílený čich, krajní oddanost.

Slabé stránky: Zbrklost – trpí tendencí vrhat se po hlavě do boje. Oddanost u nich předchází pád.

Výskyt: Opuštěné silnice, zalesněné plochy a obecně hororové scenérie.

Pekelní psi se hojně vyskytují v evropské lidové slovesnosti, kde jsou považováni za Posly smrti: jejich příchod často bývá zlověstný a ohlašuje blížící se skon dané osoby. Příležitostně je využívají upíři jako strážce své dřímoty. Tato „hlídací verze" pekelného psa se vždy nachází blízko pánova doupěte...

– Erik Van Helsing, 10. října 1858

Tělesné znaky:

1. Omračující rychlost – Je pekelně rychlý, dokonce i coby neohrabané mládě.
2. Čelisti – Síla jeho kousnutí se vyrovná stisku dospělého krokodýla – POZOR NA TO!
3. Ohnivý dech – Dospělí pekelní psi dokážou na své nepřátele z tlamy vychrlit plameny. Není známo, že by touto schopností oplývala štěňata.
4. Vzrůst – Mohou opravdu NARŮST...

– Esme Van Helsing, 11. května 1862

KARAMBOL!
JEDNOHO TAKOVÉHO ČOKLÍKA JSEM DOSTAL K NAROZKÁM! JISTÝ SI ALE NEJSEM – AKORÁT PRDÍ A SLINTÁ! JE HORŠÍ NEŽ JED!

MAX HELSING

16. LISTOPADU 2015

nehody přišli o život všichni ostatní psi západního světa. A i tak by ho nejspíš porazilo prase bradavičnaté, stačilo by ho jen chytře oholit. Hafan vyplázl z funící tlamy jasně růžový jazyk, ze kterého mu stékal kydanec slin připomínající ektoplazmu.

„Karambol je čistokrevnej," brejlil Jed dál na noviny. „Neměl bys takhle šmahem soudit knihu podle obalu."

Svatá pravda, pomyslel si Max. Jed byl starý jako Metuzalém, jedna noha už mu moc nesloužila, ale podceňovat se ho nevyplácelo. Zamlada boxoval, bojoval po boku Maxova dědy a trénoval jeho otce. Jedova vlastní činnost v oblasti lovení příšer vzala za své ve chvíli, kdy na jedné skládce v Minneapolis vyzval na souboj minotaura. Příšeru sice skolil, ale až poté, co ho nepěkně nabrala na rohy a rozmašírovala mu nohu, takže měl od té doby zablokované koleno. To ho sice vyřadilo ze hry, ale starý válečník stále překypoval bojovností. Max se probudil před chviličkou, kdežto Jed byl na nohou už celé hodiny a před východem slunce pořádně provětral boxovací pytel. Měl na sobě bílé tílko, které odhalovalo ruce, a nabušené svaly maskovaly jeho skutečný věk čítající sedmdesát křížků. Na hnědé kůži se mu stále třpytily krůpěje potu po cvičení.

„Kdes k tomu podvrťákovi přišel?" zamrkal Max a začalo mu vrtat hlavou, jestli má pes vůbec nějaká oční víčka.

„Od Smraďocha Mizery. Posílá ti srdečný blahopřání. Čekal bych, že budeš trochu vděčnější – vždyckys přece nějaký zvíře chtěl."

„Chtěl jsem něco roztomilého.“

„Třeba pomeraniana?“

„Co to je?“

„Takový chlupáč, spíš medvídek než pes.“

„Jenomže já chtěl štěně,“ řekl Max, vstal ze země a usadil se u kuchyňského barového pultu. Karambol zamlaskal a nadějeplně zavětřil. „Tohle ani nevím, co je.“

„Jen si zvykej. Tenhle drobek umí být pěkná bestie. Možná tě ještě překvapí.“

„No jo, ale když většina lidí dostává normální psy.“

„Dyť my taky nejsme většina,“ poznamenal Jed a nechal vejce sklouznout z pánvičky na talíř. Poslal ho na druhou stranu pultu právě ve chvíli, kdy lupnul topinkovač. Max popadl dva krajíčky horkého chleba a žonglo-val s nimi. Neobtěžoval se je namazat máslem, už teď to do školy skoro nestíhal. Karambol ho hladově pozoroval.

Jed si ke rtům přiložil hrnek s kávou, ze kterého se kouřilo. Usrknul a začetl se do novin, Max zatím rozlomil jeden toast a namočil ho ve vejcích. „Spals v pohodě?“

„Jo. Po tý prácičce ve Waldenu jsem byl úplně vyfluslej.“

„Tak už to s upírama chodí.“

„Spíš za to může ten lesní vzdoušek.“

Jed povytáhl prošedivělé obočí až nad obroučku brýlí ve tvaru půlměsíce. „Mrzí mě, že se z toho nakonec vyklubal cucák, synku.“

Max pokrčil rameny. Když to šlo, snažil se vracet příšery, se kterými se střetl, do přírody nebo je aspoň

přemístit na vhodnější místo. Některým potvůrkám však naneštěstí pomoct nedokázal. Upíři do této kategorie zapadali přímo ukázkově. Na těchto démonech nebylo nic velkolepého ani romantického. Šlo o parazity, kteří sáli krev živých bytostí. Jakmile ze svých obětí vyzunkli poslední kapičku a tím je usmrtili, povstali ti nebožáci z hrobu jako nové přírůstky do upířích řad. Těchto příšer však bohudík přežívala už jen hrstka. Za to mohl svět děkovat rodině Van Helsingů, tedy kdyby o tom měl páru.

Maxova rodina si před příjmením umazala předponu Van během válečných let, to kvůli jejímu německému přídechu. Že se ve skutečnosti jednalo o jméno holandské, ponechme stranou. Unikátní pracovní zaměření, které se u nich v rodině dědilo, vyžadovalo nenápadnost, takže poslední tři generace už byly prostě jen Helsingové. Max hodil Karambolovi kůrku a štěně po ní chňaplo, až mu zapleskaly pysky.

„Nebuď smutnej, že to nevyšlo," řekl Jed.

„V pohodě. Neměl jsem zkrátka na výběr. Jen doufám, že se z toho nějak vyhrabe ta holka. Podlehnout kouzlu cucáka dvakrát nepotěší."

„Máme celkem kliku, že je ta hrstka upírů, co ještě přežívá, slabší odrůdou mladší generace. Nejsou zdaleka tak nebezpeční jako Starci, se kterýma se lopotili tvoji předci."

Max naháněl topinkou žloutek po talíři a kývl hlavou k novinám. „Takže co nového dneska ve světě?"

„Kterej ze světů myslíš?“ povzdechl si Jed a vrátil se zpět k Průzkumníkovi. „Zajímá tě průzkum popularity politiků nebo skóre v baseballu?“

„To maj bejt novinky?“

„Asi tak,“ listoval Jed zběsile novinami až po kulturní rubriku a prstem projížděl jednotlivé články. „Musíš nakouknout pod povrch, když chceš natrefit na skutečný příběhy. Tady to máme. Výstava vzácnýho indiánskýho umění v galerii Waterfront, vernisáž expozice o prvních osadnících v Muzeu antropologie, archeologický vykopávky v Rockportu, při kterých se vynořily různý podivnosti. Tady člověk najde opravdický příběhy, jen jsou zastíněný kravaťáky z politiky a ukoptěnými sportovci. Tenhleten svět je náš.“

Max přikývl. „Už bych měl fakt jít.“

Poťupal zbytky vajec ulomenou topinkou a hodil si přes rameno tašku. Zastavil se u sporáku, kde cosi bublalo v hrnci pod pokličkou. Vzal vařečku, sundal poklici a zlehka obsah zamíchal. Na povrch vřící polévky probublaly kousky masa neurčitého původu a s párou se vyvalil nezaměnitelný puch mořských potvor.

„Tvá oblíbená,“ prohodil Jed. „Domácí polívka z mušlí.“

Max zesinal a mohl za to jak nevydařený staroušův vtípek, tak ta jeho kuchařská specialita. Kromě vajec Jed nic jiného uvařit neuměl. Této polévky s železnou pravidelností připravoval celý kotel, takže ji pak jedli týden. Max už ji nemohl ani cítit, ale něco holt jíst musel. Aspoň někdy.

„Nemám hlad.“

„Však je to taky až na večer, ty trubko.“

„Myslím, že ani večer nebudu mít hlad,“ odpověděl Max a šoupnul pokličku zpátky na hrnec. „Co kdybys někdy svůj repertoár tvořený vajíčky a polívkou trochu rozšířil?“

„Udělals všechny domácí práce, cos měl?“ odsekl stařec, aniž zvedl oči od novin. „Vynesls koš? Odmetls listí ze schodů? Naučil ses nazpaměť Velcazarovo zaříkadlo dobrýho strážce?“

„Jo, jo a jo!“

„A ta rozvrzaná podlaha u bytu Liuových? Ta by potřebovala přibít jako sůl…“

„Mohl bys mi připomenout, proč mám v tomhle baráku pořád všem všechno opravovat, když je můj?“

„Dyť sídlo rodu Helsingů ti už vlastně ani nepatří. Je ve vlastnictví Cole Corporation. My jsme akorát správci budovy.“

„Spíš všemi zbožňovaní domovníci.“

„Buď rád, že máš střechu nad hlavou, i když teda na půdě. A teď vyfič, nebo zas přijdeš pozdě do školy.“

Karambol za Maxem vystartoval a připojil se k jeho úprku ke dveřím.

„A koukej odpoledne mazat rovnou domů, slyšíš mě?“ zaječel postarší strážce, ale kluk už byl tentam.

Max bral schody po šesti, až schodiště pod teniskami dunělo, a v rychlém sledu zdolával jedno odpočívadlo za druhým. Ve druhém patře se zarazil před bytem

Liuových a patou ozkoušel neukázněnou podlahu. Pokroucené dřevo zaskřípělo. V duchu si tento úkol odložil na později. Dnes vážně chtěl být dochvilný. V posledních měsících se proti němu jeho nevšední život nejednou spiknul, což vedlo k častým návštěvám ředitelny. Sotva se odtrhnul od prahu Liuových, napálil to do nehybné siluety Hollomana.

Max se od souseda se zaduněním odrazil a v hlavě mu zvonilo, ale snažil se rychle vzpamatovat. Zvedl zrak k sošné postavě chlapíka z bytu 2A. Holloman nehnul brvou, jeho široká, ploská tvář měla stejně prázdný výraz jako v den, kdy ho ukuli. Max vůbec nezaznamenal, kdy soused otevřel dveře. Na železného golema byl děsivě lehkonohý.

„Jak se vede, pane Hollomane?“ otázal se chlapec a obcházel impozantní figuru obloukem. „Máte v plánu něco zajímavého? Nějaké ty vylomeniny? Případně rošťárny?“

Max se nevzdával naděje, že mírumilovný kolos jednoho dne přece jen promluví. Dosud bohužel marně. Holloman jen se skřípěním natočil hlavu, aby mohl sledovat Maxův odchod. Zašlý kov jeho tkáně připomínal mdlou tmavou kůži, takže by ho lidé na ulici snadno zaměnili za normálního člověka, kdyby tedy neměl místo očí jen prázdné důlky. Umně je však maskoval slunečními brýlemi, díky nimž neděsil sousedy, kteří o jeho mimořádnosti nevěděli.

„Tak se mějte, pane Há!“

Golem, železný

Původ: Praha, České království

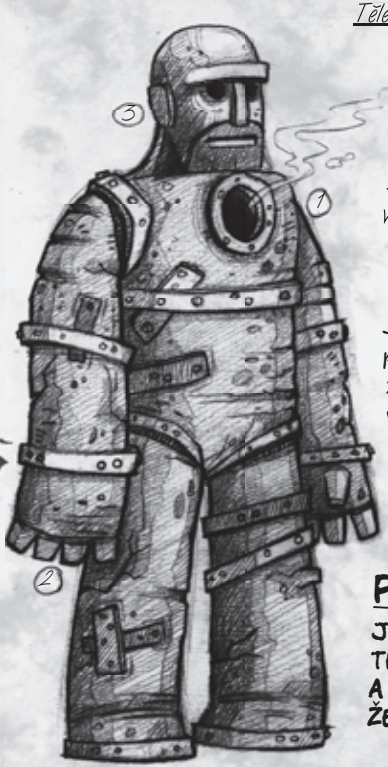
Silné stránky: Téměř imunní vůči tělesnému zranění, odolný vůči kouzlům.

Slabé stránky: Podprůměrná inteligence, nízká odolnost vůči vodním útokům, oslabená rychlost. Parní srdce v hrudníku – pro deaktivaci nutné vyjmout.

Výskyt: Golemy využívají zejména menšiny a utlačované komunity, kterým slouží jako strážce. Obvyklý výskyt poblíž posvátných míst a svatyní. V neaktivním režimu mohou být snadno zaměněni za sochy.

První zmínky o golemech najdeme v židovské slovesnosti. Jde o antropomorfní bytosti, v židovské tradici jsou původně z hlíny. Oproti tomu železná varianta golema je silnější a komplexnější, často se jedná o dílo mága. Úkolem hliněného golema je ochrana slabých a znevýhodněných před bezprávím, o železném golemovi toho víme méně. Jeho konkrétní funkci vždy určuje daný čaroděj.

– Erik Van Helsing, 18. března 1858

Tělesné znaky:

1. Hrudní dutina – Ukrývá parní srdce, klíč k oživení golema.
2. Kladivovité ruce – Mechanické pěsti drtí jako středověké kropáče!
3. Šém – Slovo moci, nachází se v hlavě, buď v ústech, nebo prázdných očích. Šém tvoří pojítko mezi golemem a jeho pánem.

– Esme van Helsing, 21. března 1863

Je doloženo, že golemové příležitostně podléhají amoku. Ten může způsobit smrt jejich pána, případně vzniká při odstranění šému (posvátného slova moci ukrytého uvnitř jejich těla). Při konfrontaci s těmito železnými obry mějte vždy po ruce kýbl s vodou.

— Algernon Van Helsing, 2. července 1938

PAN HOLLOMAN Z BYTU ZA:

JSOU GOLEMOVÉ NĚMÍ? FURT ČEKÁM, KDY TEN HROMOTLUK KONEČNĚ PROMLUVÍ! JO A ŽÁDNÉHO ŠÉMU JSEM SI NEVŠIML – LEDA ŽE BY HO MĚL ZASTRČENÝ V ZADKU!

3. LISTOPADU 2014

MAX HELSING